

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 479/2011-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., USA, zastúpenej advokátkou JUDr. A. P., Česká republika, pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžhuv/2/2011 z 5. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. júla 2011 faxom a 6. júla 2011 poštou doručená sťažnosť spoločnosti A., USA (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžhuv/2/2011 z 5. apríla 2011.

Sťažovateľka podala 4. januára 2006 námietky proti priznaniu ochrannej známky č. 720-2006 „Botoceutical“ v príslušných triedach. Podstatou jej námietok bola zameniteľná podobnosť označenia napadnutej ochrannej známky s označeniami ochranných známk, ktoré vlastní, keď podobnosť odôvodnila spoločným začiatkom „boto“ v porovnávaných označeniach. Ú. (ďalej len „úrad“ alebo „správny orgán“) rozhodnutím č. k. POZ 720-2006 N/152-2008/St zo 7. augusta 2008 rozhodol o námietkach sťažovateľky tak, že jej námietky zamietol, keď po porovnaní jednotlivých označení usúdil, že samotná existencia skupiny rovnakých písmen „boto“ nemôže byť a priori považovaná za skutočnosť svedčiacu v prospech zameniteľnosti. Sťažovateľka podala proti uvedenému rozhodnutiu rozklad, v ktorom namietala najmä to, že správny orgán nevenoval pozornosť skutočnosti, že ochranné známky, ktorých je majiteľkou, majú dobré meno, majú väčšiu rozpoznávaciu schopnosť, čo si vyžaduje zvýšenú mieru ochrany. Správny orgán rozhodujúci o rozklade dospel k rovnakému záveru ako prvostupňový orgán o nepodobnosti prihláseného označenia so slovnými namietanými ochrannými známkami „BOTOX“. Poukázal aj na to, že uvedená predpona „boto“ je súčasťou ochranných známk aj iných majiteľov zapísaných v rovnakých triedach.

Sťažovateľka nesúhlasila s rozhodnutím a argumentáciou úradu, a preto podala proti rozhodnutiu o rozklade č. POZ 720-2006 II/17-2010 z 9. marca 2010 Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) správnu žalobu. V žalobe poukázal na to, že rozhodnutie správneho orgánu je v rozpore s právnymi predpismi, konkrétne so zákonom č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov, resp. zákonom č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach (ďalej len „zákon o ochranných známkach“), ako aj s ustanovením § 3 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy. V závere správnej žaloby žiadala sťažovateľka o preskúmanie napadnutého rozhodnutia v plnej jurisdikcii, t. j. nielen z pohľadu jeho zákonnosti, ale aj z hľadiska skutkového stavu odvolávajúc sa na čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Krajský súd rozsudkom č. k. 1 Scud/6/2010-105 z 3. novembra 2010 žalobu sťažovateľky zamietol, keďže dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom.

Sťažovateľka bola toho názoru, že rozhodnutie krajského súdu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto podala proti nemu v zákonnej lehote odvolanie. Najvyšší súd ako súd odvolací sa však v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia krajského súdu a napadnutý rozsudok v zmysle § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) v spojení s § 250ja ods. 3 druhou vetou OSP potvrdil.

Sťažovateľka nesúhlasí s rozhodnutím najvyššieho súdu z týchto dôvodov:

„V prvom rade sťažovateľ poukazuje na to, že svoju právnu argumentáciu uvedenú v správnej žalobe, ako aj v podanom odvolaní založil na potrebe priamej aplikácie medzinárodnej zmluvy (Dohovor o ľudských právach), ktorej je Slovenská republika zmluvnou stranou, a ktorou je teda viazaná. Krajský súd v Banskej Bystrici v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku uviedol, že predmetom súdneho prieskumu môže byť podľa § 245 ods. 2 občianskeho súdneho poriadku len zákonnosť procesu zistenia východiskových skutkových otázok, zákonnosť rozhodnutím založeného právneho následku a ďalej tiež to, či je správna úvaha v odôvodnení rozhodnutia podrobne popísaná a či nevybočuje z medzí logiky. Sťažovateľ však nesúhlasí s aplikáciou tohto ustanovenia na tento prípad, pretože toto ustanovenie je v rozpore s medzinárodnou zmluvou, na ktorú sa sťažovateľ v súdnom konaní odvolával.

Prvostupňový súd konštatoval, že k otázke uplatňovania princípu plnej jurisdikcie v konaní súdov podľa piatej časti občianskeho súdneho poriadku zaujali súdy SR stanovisko, podľa ktorého ak rozhodovanie o určitých otázkach je predmetom správneho uváženia, neprislúcha súdu, aby nad rámec vlastných právomocí, vlastnou úvahou nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu, pretože by neoprávnene vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Súd nemôže namiesto hodnotenia správneho orgánu postaviť hodnotenie vlastné a rozhodnúť vo veci sám, a to aj v prípade,

ak by sám predmetné rozhodné skutočnosti posúdil odchylné, nakoľko by tým prekročil svoju právomoc.

Odvolací súd následne v odôvodnení druhostupňového rozsudku uviedol, že úlohou súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj procesnoprávnymi predpismi. V súvislosti s týmto stanoviskom potom vyslovil názor, že vyslovenie úsudku ohľadne zameniteľnosti ochranných známok je potrebné považovať za správne uváženie v zmysle ust. § 245 ods. 2 občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľ nesúhlasí s týmito právnymi závermi oboch súdov. Na oboch inštanciách vychádzali súdy z ust. § 245 ods. 2 občianskeho súdneho poriadku, ktoré obmedzuje súdny prieskum správnych rozhodnutí tvrdiac, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Sťažovateľ je však presvedčený, že toto ustanovenie (a na ňom založené právne závery súdov oboch inštancií) je v rozpore s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a slobodách, ktorý zabezpečuje plnú jurisdikciu súdneho prieskumu, t. j. ukladá povinnosť súdov preskúmať v správnom súdnictve nielen právnú, ale aj skutkovú stránku veci, zatiaľ čo ust. § 245 ods. 2 občianskeho súdneho poriadku práve naopak vylučuje zo súdneho prieskumu v správnom súdnictve preskúmanie skutkovej stránky konkrétneho prípadu. Pritom takýto rozpor zákonného ustanovenia s Dohovorom o ľudských právach a slobodách, zakladá nutnosť prednostnej aplikácie tejto medzinárodnej zmluvy o ľudských právach, keďže táto v porovnaní s národnou legislatívou zabezpečuje väčší rozsah základných práv a slobôd, pričom Slovenská republika túto zmluvu ratifikovala a vyhlásila spôsobom ustanoveným zákonom...

Pri aplikácii vyššie uvedeného na konkrétny prípad je nutné dôjsť k záveru, že podstatným aspektom pre určenie, či tento prípad spadá do rámca ochrany poskytovanej čl. 6 ods. 1 Dohovoru, je to, či výsledné rozhodnutie predstavuje zásah do majetkových práv sťažovateľa. V súvislosti s tým je sťažovateľ v nadväznosti na vyššie uvedené presvedčený, že rozhodnutím súdu vo veci týkajúcej sa zápisu ochrannej známky porušujúcej známkové práva sťažovateľa jednoznačne dochádza k zásahu do jeho práva na ochranu majetku, a tento súd tak v danom prípade rozhoduje o občianskych právach a záväzkoch. Sú teda splnené všetky predpoklady stanovené čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v dôsledku čoho musí byť toto ustanovenie (ako norma poskytujúca sťažovateľovi širší rozsah základných práv) aplikované prednostne vo vzťahu k ust. § 245 ods. 2 občianskeho súdneho poriadku.

Z toho vyplýva, že prvostupňový súd i súd druhého stupňa mali pri rozhodovaní preskúmať nielen právnu, ale aj skutkovú stránku prejednávanej veci a neobmedziť sa len na konštatovanie toho, že do správnej úvahy Úradu priemyselného vlastníctva ako správneho orgánu nie sú na základe princípu del'by moci oprávnené zasahovať.“

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd rozhodol vo veci jej sťažnosti týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa A. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd bolo

- rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 1 Scud/6/2010-105 6010200392 zo dňa 3. 11. 2010 a

- rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžhuv/2/2011 zo dňa 5. 4. 2011 porušené.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžhuv/2/2011 sa zrušuje a vec v r a c i a na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi A. sa priznáva náhrada trov súdneho konania a právneho zastúpenia vo výške 813,20 EUR, ktoré je Najvyšší súd SR povinný vyplatiť na účet advokátky JUDr. A. P. v lehote do 1 mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd zaslal podľa § 31 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť predsedovi najvyššieho súdu na vyjadrenie.

Vyjadrenie predsedu najvyššieho súdu č. k. KP 4/2011-67 bolo ústavnému súdu doručené 2. septembra 2011. Vo svojom vyjadrení predseda najvyššieho súdu navrhol ústavnému súdu sťažnosť sťažovateľky v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako neopodstatnenú.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti sťažnosti podľa ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Za zjavne neopodstatnenú možno považovať aj takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (III. ÚS 175/03).

Sťažovateľka namieta porušenie práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžhuv/2/2011 z 5. apríla 2011, ktorým najvyšší súd potvrdil rozhodnutie krajského súdu č. k. 1 Scud/6/2010-105 z 3. novembra 2010.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 154c ods. 1 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona (t. j. ústavného zákona č. 90/2001 Z. z. účinného od 1. júla 2001), sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že postup a rozhodnutie všeobecného súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej procesnoprávnej úpravy, v zásade nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd tiež zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (m. m. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08,

IV. ÚS 350/09), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok.

V tejto súvislosti preto ústavný súd poukazuje na rozhodnutie krajského súdu a jeho argumentáciu týkajúcu sa námietok sťažovateľky.

Okrem iného krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol:

„Posúdenie otázky zameniteľnosti patrí do správnej úvahy žalovaného a súd v zmysle § 245 ods. 2 O. s. p. preskúmava iba, či takéto rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Správny orgán je kompetentný urobiť si úsudok o zameniteľnosti (vrátane podobnosti) porovnávaných označení na základe správnej úvahy, ktorú podrobne uvedie v odôvodnení rozhodnutia. Správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne. Relevantnými pre zrušenie rozhodnutia súdom by boli len zistené zjavné logické rozpory v úsudku správneho orgánu, resp. porušenie základných pravidiel správneho konania. Súd, konajúc podľa piatej časti O. s. p., nemôže nahrádzať správne uváženie, na základe ktorého rozhodol správny orgán. Zameriava sa len na to, či skutkové okolnosti, z ktorých pri voľnej úvahe správny orgán vychádzal, boli zistené zákonným procesným postupom a či právny následok založený rozhodnutím nie je v rozpore so zákonom, či rozhodnutie bolo z hľadiska aplikovanej právnej úpravy logické a z hľadiska hodnotenia dôkazov úplné. Hodnotenie skutkových otázok sa realizuje prostredníctvom vlastnej úvahy správneho orgánu. Z odôvodnenia rozhodnutia žalovaného, ako aj rozhodnutia vydaného v I. stupni, vyplýva, že úrad podrobne argumentačne vyhodnotil jednotlivé zohľadňované aspekty posudzovania zameniteľnosti, ako aj procesný postup v konaní. Súd nezistil rozpory v úsudku správneho orgánu, resp. v jeho postupe, na ktoré by mal v zmysle vyššie uvedeného prihliadnuť.

Súd k žalobnej námietke ohľadom rozpornosti ustanovenia § 245 ods. 2 O. s. p. s čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaujal stanovisko, že súd v konaní podľa piatej časti O. s. p. postupuje podľa platného právneho predpisu v Slovenskej republike, ustanovenia § 245 ods. 2 O. s. p. K nastolenej otázke, uplatňovania princípu plnej jurisdikcie v konaní súdov podľa piatej časti O. s. p., zaujali sudy SR právny záver,

v zmysle ktorého, ak rozhodovanie o určitých otázkach je predmetom správneho uváženia, neprislúcha súdu, aby nad rámec vlastných právomocí, vlastnou úvahou nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu, pretože by neoprávnene vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží. Z čl. 141 ods. 2 Ústavy SR, ako aj zo samotnej štruktúry Ústavy SR (piata hlava - zákonodarná moc, šiesta hlava - výkonná moc, siedma hlava - súdna moc), jednoznačne vyplývajú ústavné limity jednotlivých zložiek štátnej moci. V predmetných konaniach, v prípade, ak predmetom preskúmania sú rozhodnutia, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej správnej voľnej úvahy (správneho uváženia), súd je prizvaný len do pozície preskúmania zákonnosti v rozsahu, či napadnuté rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd nemôže namiesto hodnotenia správneho orgánu postaviť hodnotenie vlastné a rozhodnúť o veci sám, a to aj v prípade, ak by sám rozhodné skutočnosti posúdil odchyľne, nakoľko by tým prekročil svoju právomoc (porovnaj závery rozsudku Najvyššieho súdu SR č. k. 6 Sžhuv/I/2009).“

Najvyšší súd po preskúmaní napadnutého rozsudku odôvodnil svoj výrok o potvrdení prvostupňového rozhodnutia aj týmito argumentmi:

«Konajúci súd nezistil vybočenie z hľadísk ustanovenia § 245 ods. 2 O. s. p. t. j. z medzí správnej úvahy. Intenzita vnemu sémanticky potenciálne zameniteľnej časti označenia v slove „boto“ nie je tak výrazná, aby v administratívnom konaní pri danom rozsahu dokazovania, bolo možné vyvodiť záver o ich zameniteľnosti.

Tento záver súdu nevyklučuje, aby v rámci sporového konania, obchodno-právneho konania, v rámci nekalosúťažnej ochrany, prípadne sporového konania ochranných známk s ohľadom na dôkaznú situáciu, bola vec vyhodnotená iným spôsobom.

Zmyslom a účelom ochranných známk je rozlíšenie výrobkov a služieb rôznych výrobcov, resp. poskytovateľov služby. Základným a rozhodujúcim kritériom pre posudzovanie zameniteľnosti prihláseného označenia s namietanými ochrannými známkami, označujúcimi alebo podobné výrobky, či služby, je vždy hľadisko bežného spotrebiteľa, a preto sa skúmanie podobnosti musí zakladať na porovnaní známkových motívov, stretávajúcich sa v označení.

V danom prípade porovnávané označenie z hľadiska celkového dojmu tejto ochrannej známky, má podľa názoru senátu odvolacieho súdu dostatočnú rozlišovaciu

spôsobilosť, v dôsledku čoho plní základnú funkciu ochrannej známky podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona o ochranných známkach.

Zákonnosť napadnutého rozhodnutia v danom prípade spočíva v preskúmaní zameniteľnosti ochranných znáмок. Vyslovenie úsudku ohľadne zameniteľnosti ochranných znáмок je nevyhnutné považovať za správne uváženie v zmysle § 245 ods. 2 O. s. p. Ide o vyhodnotenie vnemu ochrannej známky z pohľadu priemerného spotrebiteľa. V konaní o námietkach proti zápisu označenia do registra ochranných znáмок ide o abstraktné hodnotenie potenciálnej zameniteľnosti správnym orgánom, pri ktorom sa na rozdiel od nárokov z nekalosúťažného konania nevykonáva posudzovanie zameniteľnosti už s reálnymi dôsledkami na trhu na konkrétnych spotrebiteľov (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. značka 3 Sžhuv/1/2009 zo dňa 14. 05. 2009).

V prejednávanej veci krajský súd dokazovanie nevykonával, stotožnil sa so závermi žalovaného a v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol a vyhodnotil všetky námietky, ktoré vzniesol žalobca v podanej žalobe.

Najvyšší súd nezistil, že by úsudok žalovaného, ktorý vychádzal z hodnotenia riadne zistených skutkových okolností, spočíval na mylnom pochopení zákona alebo na skutkovej podstate odporujúcej spisu a zásadám logického myslenia, alebo že by bol inak chybný. Žalovaný komplexne vyhodnotil a presvedčivo odôvodnil svoj záver, reagoval na všetky námietky, ktoré majú pre vec zásadný význam, a tiež zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil všetky skutočnosti, na základe ktorých dospel k záveru, že prihlásené označenie nie je zameniteľné s namietanými ochrannými známkami „BOTOX“, ako aj všetkými kombinovanými namietanými ochrannými známkami.

Najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 1 Scud/6/2010-105 zo dňa 03. 11. 2010, považujúc za nadbytočné opakovať pre účastníkov známe fakty a skutkové okolnosti prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu a vzhľadom na to, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne nové tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť rozsudku krajského súdu, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 vety druhej O. s. p. potvrdil.»

V zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva právo na spravodlivý proces znamená, že obe strany sporu musia mať možnosť predložiť svoju vec nezávislému a nestrannému súdu za rovnakých podmienok. V uvedenom kontexte princíp rovnosti zbraní, ktorý je jedným z atribútov práva na spravodlivý proces, znamená, že každá strana civilného procesu má rovnakú možnosť prezentovať svoju vec súdu za podmienok, ktoré ju nepostavia do podstatne nevýhodnejšej situácie v porovnaní s postavením odporcu (protistrany v konaní).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00).

Ústavný súd preto osobitne skúmal, či v prípade namietaného uznesenia najvyššieho súdu neboli ustanovenia zákonov (najmä relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku) aplikované spôsobom, ktorý by znamenal porušenie označených práv sťažovateľky.

Ústavný súd preskúmal rozhodnutie krajského a najvyššieho súdu a zistil, že námietky sťažovateľky nie sú opodstatnené.

Rozhodnutie všeobecných súdov pri posúdení správneho uváženia úradu rozhodujúceho o možnej zameniteľnosti porovnávaných ochranných známk sa opieralo o relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ako aj zákona č. 55/1997 Z. z. o ochranných známkach v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 506/2009 Z. z. o ochranných známkach.

Otázka zákonnosti rozhodnutí správneho orgánu a následne aj všeobecných súdov v tomto prípade primárne spočívala v preskúmaní otázky zameniteľnosti ochranných známk.

Z citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že obsah pojmu „zameniteľná ochranná známka“ je nevyhnutné ustáliť výkladom. Jeho podstatou je vyhodnotenie vnemu ochrannej známky z pohľadu priemerného spotrebiteľa, pričom ide o abstraktné hodnotenie potenciálnej zameniteľnosti správnym orgánom. Posudzovanie zameniteľnosti pritom je otázkou skutkovou, o ktorej úrad rozhoduje v rámci zákonom povolenej voľnej úvahy, a preto je vyslovenie úsudku o zameniteľnosti ochranných známk nevyhnutné považovať za správne uváženie v zmysle § 245 ods. 2 OSP. Súdny potom v zmysle tohto ustanovenia preskúmajú iba to, či skutkové okolnosti, z ktorých pri voľnej úvahe správny orgán vychádzal, boli zistené správnym procesným postupom, či právny následok založený rozhodnutím nie je v rozpore so zákonom a či rozhodnutie bolo z hľadiska aplikovanej právnej normy logické a úplné z hľadiska hodnotenia dôkazov. Úlohou súdu v konaní o správnej žalobe a v odvolacom konaní teda nebolo samostatne hodnotiť zameniteľnosť napadnutého označenia s namietanými ochrannými známkami, ale len preskúmať, či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z rámca povolenej voľnej úvahy. Z ustálenej judikatúry v správnom súdnictve vyplýva, že konanie na správnom súde nie je pokračovaním správneho konania. Pre správny súd je rozhodujúci skutkový stav zistený správnym orgánom. Otázka prípadného nesprávneho hodnotenia nezameniteľnosti

napadnutého označenia s namietanými ochrannými známkami súdom je preto právne bezvýznamná.

Ústavný súd sa stotožnil s názorom všeobecných súdov o námietke rozpornosti ustanovenia § 245 ods. 2 OSP s čl. 6 ods. 1 dohovoru. V otázke uplatňovania princípu plnej jurisdikcie v konaní súdov podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku považuje za ústavne konformný záver, že rozhodovanie o určitých otázkach je predmetom správneho uváženia a preto súdu neprislúcha, aby nad rámec vlastných právomocí vlastnou úvahou nahrádzal toto oprávnenie správneho orgánu, pretože by neoprávnene vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží.

Ústavný súd preto posudzoval, či bol súdny prieskum správneho uváženia uskutočnený ústavne konformným spôsobom.

Všeobecné súdy mali preskúmať správne uváženie z pohľadu, či nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Ak zistili, že je v súlade s pravidlami logického uvažovania, ak podmienky takej úvahy boli zistené riadnym procesným postupom, potom súdy nemohli z tých istých skutočností vyvodzovať iné, alebo aj opačné závery, lebo by tým zasiahli do správneho uváženia príslušného správneho orgánu.

Po preskúmaní napadnutého uznesenia ústavný súd konštatoval, že odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu, s ktorým sa najvyšší súd stotožnil, je dostatočné a zrozumiteľné. Ústavný súd nezistil, že by v napadnutom rozsudku bola použitá taká interpretácia a aplikácia právnej normy, predovšetkým právnej normy upravujúcej použitie voľnej úvahy správnym orgánom, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy. Rovnako nezistil, že by dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentovali, boli zjavne protirečivými alebo popierali pravidlá formálnej alebo právnej logiky. Závery súdu nie sú zjavne jednostranné a ani v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom

podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by signalizovala, že mohlo dôjsť k ich porušeniu.

S poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2011